

Tid at komme frem med Forslag i den Retning, ja, saa bliver Sagen en anden. Men jeg vil gerne, inden vi tage Forslaget tilbage, vide, af hvilken Grund den højt-ærede Minister har opfordret os til det, og hvad hans Hensigt er. Thi Meningens skal vel ikke være den, at saa skal den Sag være gemt og glemt og ikke komme frem mere.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger over for den ærede Ordfører. Han sagde, at vi skulle være forsigtige over for Forslag som dette, thi de koste Penge. Ja, der er intet, der skulde glæde mig mere, end om den ærede Ordfører snart vil blive forsigtig, naar der er Tale om Militærbevillinger, og jeg vilde ønske, at han for længe siden havde været forsigtig, at han havde været forsigtig over for de opskruede Fordringer, der ere stillede fra Regeringens Side i militaristisk Retning, at han havde været forsigtig, da Kanonbevillingen var paa Tale. Da havde der været Grund til at tale om Forsigtighed og tænke paa at skaane Statskassen. Jeg synes, at naar man har ladet Millionerne rulle ud til Kanoner og Fæstninger o. s. v., saa har man ikke Ret til at stille sig afvisende, naar Statens smaat og lavt lønnede Arbejdere fremkomme med et rimeligt Krav om at faa deres Alderdom betrygget, om, at der gives dem en Pension paa deres gamle Dage. Jeg synes, det er det Sted, hvor vi sidst skulle praktisere Forsigtigheden og Sparsommeligheden. Det skulde hellere have været paa andre Steder, og hvis de Herrer havde sparet der, havde vi ogsaa haft Penge og Penge nok til at imødekomme et saa rimeligt Krav som dette.

Saa sagde den ærede Ordfører, at vi maa jo huske paa, at dette Forslag kan have store finansielle Følger. Ja, det er meget sandt, men det have vi jo ikke været bange for tidligere. Vi have jo vedtaget Pensionslove f. Eks. for de gamle Arbejdere ved Statsbanerne. Hvorfor have vi da gjort det? Da sagde vi ikke, at vi vare bange for Konsekvenserne. Nej, da sagde vi, at det var rimeligt og billigt, at de Folk, som slide sig op i Statens Tjeneste, ogsaa faa en Efterløn, hvoraf de kunne leve paa deres gamle Dage. Det andet Hensyn gjorde vi ikke gældende den Gang, og det var rigtigt, at vi ikke gjorde det gældende. Men da vi nu altsaa ere komne ind paa denne Bane, hvorfor skulle vi saa ikke fortsætte? Det skulde glæde mig meget, om vi kunde faa en samlet Overvejelse af dette Spørgsmaal, og det var jo muligt, at vi kunde faa en saadan f. Eks.

til næste Rigsdagssamling — i Aar lader det sig jo ikke gøre —, og at man f. Eks. ved Konferencer og Overvejelser med Finansministeren kunde tage hele dette Spørgsmaal op om de mange Grupper af Statsarbejdere, som nu staa uden at have nogen som helst Ret til Pension, og imødekomme disse mange Arbejdere. Inden der kan være Tale om, at dette Forslag kan tages tilbage, ønsker jeg at høre, hvad den ærede Krigsminister har ment med at opfordre os til at tage Forslaget tilbage.

Krigsministeren (Madsen): Jeg skal gøre et Par Bemærkninger til den ærede sidste Taler. Han sagde, at det var saa grumme mange Penge, der var bevilget til mig, saa han undrede sig over, at jeg ikke kunde faa Midler til at imødekomme dette Krav fra Arbejderne. Men jeg kan virkelig ikke bruge samme Penge to Gange. Det er jo dog umuligt at bruge Pengene mere end den ene Gang, som er nødvendig til det, hvortil de ere bevilgede. Han mente saa, jeg skulde have stillet Forlangende om de fornødne Midler for at kunne imødekomme dette Krav; men det kan virkelig ikke nytte noget, at jeg forlanger Bevillinger, som jeg er fuldt paa det rene med ikke ville blive bevilgede. Dersom de Herrer i Udvalget vare blevne enige, vilde jeg have taget mod Henvisningen, uagtet jeg mente, der var andre, der trængte haardere til Hjælp end de Arbejdere, der her er Tale om.

Der blev stillet det Spørgsmaal til mig, hvorledes Forholdet var med disse Officierter, der vare sammenlignede med Haandværkerne og Arbejdsmændene paa Værkstederne. Det er jo umuligt for mig at sige bestemt, om nogen af disse have Ekstraandtægter i den Fritid — den korte Fritid — de kunne faa, efter at deres Arbejdstid i Statens Tjeneste er tilendebragt, men for en enkelts Vedkommende ved jeg bestemt, at den Indtægt, han har om Aaret, er 1,419 Kr. 20 Ø., og han har ikke nogen som helst Ekstraandtægt. Altsaa, det forekommer mig fuldt berettiget at pege paa, at der her er større Trang til Hjælp end i de Tilfælde, som Andragendet omfatter. Men der er jo endda mange andre, der ere endnu væsentligt daarligere stillede. En Reserveintendant har 885 Kr. aarlig, og i Sammenligning med en Haandværker paa Værkstedet, der har 1,330 Kr. aarlig, betegner dette absolut et Misforhold.

Der blev saa endelig stillet det Spørgsmaal til mig, hvorfor jeg foreslog Mindre-